

Sygn. akt VIII U 1587/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Protokolant:	Ewa Grychtoł

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2018 r. w Gliwicach

sprawy W. P. (P.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 sierpnia 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje W. P. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od 1 sierpnia 2017 roku;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz W. P. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Teresa Kalinka

Sygn. akt: VIII U 1587/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 sierpnia 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu W. P. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie osiągnął wymaganego w przepisie art. 110a poziomu 250 %, a jedynie 220,51%.

W odwołaniu od powyższej decyzji, ubezpieczony wniósł o jej zmianę

i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. Ubezpieczony wniósł również o zwrócenie się do jego pracodawcy, bądź jego następcy prawnego o dostarczenie wszelkiej możliwej dokumentacji na podstawie, której możliwe będzie odtworzenie jego zarobków,
a następnie ustalenie na nowo wysokości jego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu decyzji ZUS wskazał, że za lata 1963 – 1975 przyjął wynagrodzenie minimalne.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony W. P. urodził się w dniu (...) Zaś prawo do emerytury górniczej uzyskał z dniem (...)

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 12 miesięcy kalendarzowych, tj. od października 1987 do września 1988, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 380,18% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono staż pracy w ilości 33 lata i 6 miesięcy okresów składkowych.

Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał waloryzacji świadczenia oraz przeliczenia z uwagi na doliczenie stażu pracy.

Po uzyskaniu prawa do świadczenia ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu.

W dniu 20 września 2016r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury, powołując się na nowelizację ustawy o emeryturach i rentach z dnia 5 marca 2015r., tj. na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku dołączył zaświadczenia Rp-7 potwierdzające osiągnięte przez niego wynagrodzenia za lata 1976 – 1989 oraz pismo (...) S.A. z którego wynika, że brak jest dokumentacji płacowej ubezpieczonego za okres przypadający przed rokiem 1976. Decyzją z 17 października 2016r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od 250%.

Następnie 21 sierpnia 2017. ubezpieczony ponownie wniósł o przeliczenie emerytury, na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył odpis angażu z 20 lipca 1964r., gdzie pracodawca wyszczególnił dla niego stawkę zaszeregowania.

Decyzją z 23 sierpnia 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy

z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu decyzji ZUS wyjaśnił, iż wyliczony dla ubezpieczonego, w oparciu

o przedstawione przez niego dowody, maksymalny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od 250%.

W toku postępowania w niniejszej sprawie Sąd zwrócił się do Spółki (...) S.A. (...) o nadesłanie kompletnej dokumentacji osobowej i płacowej odwołującego za cały okres zatrudnienia w KWK (...).

Na podstawie przekazanej dokumentacji osobowej i płacowej, oraz w oparciu

o opinię z 6 września 2018r. (k.41-70), Sąd ustalił iż ubezpieczony ożenił się

w październiku 1964r. i od tego czasu przysługiwało mu 8 ton węgla deputatowego. Jego miesięczne stawki zaszeregowania wynosiły: 1.400 zł od 1 lipca 1964r., 1.500 zł od

1 stycznia 1965r., 1.550 zł od 1 stycznia 1978r., 2.400 zł od 1 sierpnia 1971r., 3.300 zł od 1 września 1971r., 3.700 zł + dodatek funkcyjny 800 zł od 1 lutego 1974r., 4.000 zł + dodatek funkcyjny 1.000 zł od 1 marca 1974r. W związku z powyższym podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne A. P. wynosi:

- za rok 1965 – 29.632 zł,
- za rok 1966 – 29.632 zł,
- za rok 1967 – 29.632 zł,
- za rok 1968 – 29.632 zł,
- za rok 1969 – 29.632 zł,
- za rok 1970 – 36.894,40 zł,
- za rok 1971 – 49.540,80 zł,
- za rok 1972 – 61.740,80 zł,
- za rok 1973 – 62.691,20 zł,
- za rok 1974 – 88.848,00 zł,
- za rok 1975 – 104.912 zł,
- za rok 1976 – 107.942 zł,
- za rok 1977 – 131.961 zł,
- za rok 1978 – 148.526 zł,
- za rok 1979 – 145.273 zł,
- za rok 1980 – 189.037 zł,
- za rok 1981 – 213.563 zł,
- za rok 1982 – 478.524 zł,
- za rok 1983 – 610.319 zł,
- za rok 1984 – 690.786 zł,
- za rok 1985 – 974.069 zł,
- za rok 1986 – 1.245.409 zł,
- za rok 1987 – 1.414.343 zł,
- za rok 1988 – 2.190.835 zł,
- za rok 1989 – 813.025 zł,

Sąd odtwarzając powyższe zarobki ubezpieczonego, uwzględnił zapisy w jego dokumentacji osobowej, dotyczące stawek zaszeregowanie, stałych dodatków, które niewątpliwie były wypłacane, jak specjalnego wynagrodzenia z Karty

Górnika, deputatu węglowego, dodatek za pracę w porze nocnej za średnio 2 tygodnie w każdym miesiącu, dodatek za pracę w 2 niedziele w każdym miesiącu.

W oparciu o te założenia Sąd ustalił, iż wwpw z najkorzystniejszych 20 lat wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu, tj. z lat: 1965, 1970-1988 wynosi 266,75 %.

Po doręczeniu opinii stronom, żadna z nich nie składała do niej zastrzeżeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt osobowych ubezpieczonego (koperta k. 13) i akt emerytalnych dołączonych do akt sprawy oraz opinii biegłego z zakresu emerytur i rent Z. T. (k. 41-70).

Sąd prawie w całości podzielił wnioski płynące z opinii biegłego, gdyż były logiczne i spójne.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony jest uprawniony do emerytury obliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 12 miesięcy kalendarzowych, tj. od października 1987 do września 1988, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 380,18% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%. Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury pozostawał w zatrudnieniu.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył bowiem w dniu 21 sierpnia 2017. wniosek o przeliczenie emerytury w związku ze zmianą przepisów ustawy emerytalno-rentowej z dniem 1 maja 2015r. i wprowadzeniem art. 110a.

Ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie z wprowadzonym wskazaną wyżej nowelizacją art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po przyznaniu świadczenia kontynuował zatrudnienie i wskazał podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne przypadającą w części po przyznaniu świadczenia, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Art. 110a ustawy, znajdzie zatem zastosowania do ubezpieczonego, który spełnił wymagane w nim przesłanki.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość emerytury ubezpieczonego, któremu zaskarżoną decyzją odmówiono przeliczenia świadczenie, nie uwzględniając równocześnie w wyliczeniach stanowiących podstawę wyliczeń Sądu, zarobków za okres zatrudnienia w KWK (...) za lata 1963 – 1975, ze względu na nieprzedłożenie przez odwołującego dowodów pozwalających organowi rentowemu na wyliczenie wynagrodzenia za te okresy.

Organ rentowy odmawiając wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia za sporny okres w kwotach wnioskowanych przez ubezpieczonego, kierował się treścią § 21 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), zgodnie z którym środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Niemniej jednak przepisy rozporządzenia regulującego postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe, nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów.

Sąd po dokonaniu opisanych powyżej wyliczeń przyjął, iż najbardziej optymalnym wariantem dla wyliczenia podstawy wymiaru świadczenia jest obliczenie jego podstawy w oparciu o zarobki z 20 najkorzystniejszych lat podlegania ubezpieczeniu społecznemu tj. lat 1965, 1970-1988, gdzie wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 266,75 %, był zatem wyższy od przyjętego przez ZUS.

W konsekwencji, Sąd w punkcie pierwszym sentencji wyroku – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 110 a ust 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 1 sierpnia 2017r. tj. od miesiąca złożenia wniosku. O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804, ze zm.) w punkcie drugim orzeczenia.

(-)SSO Teresa Kalinka

ss